

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δημητρίου Βικέλα: Στίχοι. Έκδοσις νέα. Έν Αθήναις, εκ τῶν Καταστημάτων Ἀνδρέου Κορομηλά, 1885, 16ον, σελ. 140. Τιμᾶται δραχ. 2. [Εἶνε γνωστὸς πρὸ πολλοῦ εἰς τὸν καθ' ἡμᾶς φιλολογικὸν κόσμον ὡς ἐκπονήσας τὰς τρυφεράς ταύτας ποιήσεις, τὰς ὁποίας ἐξ ἄκρας μετριοφροσύνης ἀποκαλεῖ Στίχους. Εἰς τοὺς ἀναγνώστας μάλιστα τῆς Ἑστίας, ἣ ὅποια θέλει εὐμενῶς φιλοξενήσει τὰς ἀτίκτους ταύτας ἐντυπώσεις μου, εἶνε γνώριμος καὶ ἀγαπητὴ λίαν ἡ συμπαθὴς καὶ ὑπὸ τύπον ὥραιας ἀλλὰ δειλῆς κόρης ἐμφανιζομένη Μούσα τοῦ.

Τοὺς Στίχους τοῦ κυρίου Βικέλα εἶχον ἀναγνώσει πρὸ πολλῶν ἐτῶν, κατὰ τὴν χρῆσιν ἐκείνῃν ἡλικίαν. καθ' ἣν ὅλα διαγελῶσιν, ὅλα καταλαμβάνουσι τὴν ψυχὴν καὶ ἐξάπτουσι τὴν φαντασίαν. Παρῆλθον ἔκτοτε τῶσοι χρόνοι, χρόνοι ἐλάχιστοι ποιητικοί, κατὰ τοὺς ὁποίους ἐπὶ ἤλθεν ἀπληρὴ ἡ πραγματικότης, ἵνα διασκεδάσῃ τὰ γλυκύτατα τῆς πρώτης νεότητος ὄνειρα· καὶ ὅμως καὶ ἡ δευτέρα αὕτη τῶν Στίχων ἐκδοσις τὰς αὐτὰς παρήγαγεν ἐν ἐμοὶ ἐντυπώσεις, τὰ αὐτὰ μοῦ ἀφύπνισεν αἰσθήματα. Μὴ νομίσητε ὅτι διατελῶ ἀκεμή ὑπὸ τὸ κράτος τῆς πρώτης ἐκείνης τῶν ποιήσεων τοῦ κυρίου Βικέλα μελέτης. Παρῆλθε τῶσοι καιροί, ὥστε μόνον ἡ μνήμη ἀπέμεινε τῶν ἐντυπώσεων τῆς. Ὁ κύριος Βικέλας κατέχει βεβαίως τὸ ποιητικὸν τάλαντον, τὸ ὁποῖον ἐν πάσῃ συνθέσει τοῦ ἀποκαλύπτεται. Ὁ ἔχων τὴν δύναμιν νὰ συγκινήῃ καὶ τὸ παιδίον, τοῦ ὁποίου μόνον ἡ καρδιά ἐργάζεται, καὶ τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου ὅλα ὑποβάλλει εἰς ἑαγγχὸν ἢ σκέψιν, βεβαίως εἶνε ποιητής.

Εἶπον ἀρχόμενος ὅτι ἡ Μούσα τοῦ κυρίου Βικέλα ἐμφανίζεται ὑπὸ τύπον ὥραιας ἀλλὰ δειλῆς κόρης. Καὶ εἶπον ἀλήθειαν. Εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον πᾶν ἔργον αὐτοῦ, εἴτε πέζον, εἴτε ἑμμετρον, ἢ μεταφράσει, τοιαύτη ἐντύπωσιν παράγει. Ἀναγινώσκω πανταχοῦ τὸν ποιητὴν ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ δειλιῶντα καὶ δισταζόντα. Ὅμιλεῖ περὶ αὐτοῦ, ὁσάκις τὸν προκαλέσται, μετὰ τῶσαυτης μετριοφροσύνης ὥστε ἐὰν δὲν εἴχετε ἀναγνώσει ἔργον τοῦ, ἠθέλητε νομίσει ὅτι τῶρα μόλις πρόκειται νὰ ἀκούσῃ τῆς δημοσίας γνώμης τὴν ἐτυμηγορίαν. Καὶ ὅμως τοιαῦται καὶ τῶσαυται εὐνοϊκά· κρίσεις παρηκολούθησαν τὴν ἐκδοσὶν ἐκάστου βιβλίου τοῦ, ὥστε ἐν πάσῃ μετριοφροσύνῃ ἡδύναται καὶ αὐτὸς νὰ ἀναγινώσκῃ ὅτι κατέκτησε μίαν καλλίστην θέσιν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν νεοελληνικῶν γραμμάτων.

Ἡ ἡράκλειος ἀληθὺς ἐργασία του, εἰς ἣν ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ὀλοφύγως ἀφωσιώθη, τῆς ἐμμέτρον μεταφράσεως τῶν Σαϊκσπριέων ἀριστουργημάτων, ἥρκει καὶ αὕτη μόνη νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ πλήρη νίκην. Ὁ ἀποπειρώμενος νὰ μεταφέρῃ πίστως καὶ μετὰ δυνάμειος λόγου εἰς τὴν ἀσχημάτιστον εἰς ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὸ πνεῦμα καὶ τὴν ἐκφράσιν τοῦ δαιμονίου ποιητοῦ τῆς Ἀγγλίας, πρέπει ἀναμφιβόλως νὰ μετέχῃ τοῦ θείου ποιητικοῦ δώρου, εἰς τὴν ἀπονομήν τοῦ ὁποίου τοσοῦτον αἰσθητὰ, τοσοῦτον φυσικὴ δεικνύται ἢ μήτηρ φύσις. Πάντες οἱ κατανοούντες τὰς δυσπερβλήτους δυσχερείας, τὰς μεγάλους ὑπὲρ τῆς πραγματοποιήσεως τοιοῦτου ἔργου ἀγῶνας, ἐπεκράτουν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ κυρίου Βικέλα, ἥτις σπουδαίως ὠφέλησε καὶ τὴν σύγχρονον φιλολογίαν μας.

Ἀλλὰ πᾶσα ἑμμετρος δημοσίευσίς τοῦ ποιητοῦ πολλὰς συγχρόνως παρήγαγε συζητήσεις εἰς τῶν φιλολογούντων τοὺς κύκλους ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης. Διότι καὶ γράφων καὶ μεταφράζων μεταχειρίζεται ἰδιόρρυθμον ὅλως καὶ ἀρέσκον αὐτῷ ἰδίωμα, τὸ ὁποῖον προσκαρτεῖ ἀποτόμως εἰς τὰ παρὰ τῶν πολλῶν παραδεδομένα ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Ἐπειδὴ καὶ ὁ χαράσσων τὰς προχείρους ταύτας γραμμὰς ἀκολουθεῖ τὰς ἰδέας τῶν πολλῶν, οἵτινες φρονοῦσιν ὅτι ἡ σήμερον διὰ τοσοῦτων ἀγῶνων τῶν καθ' ἡμᾶς λογογράφων καθιερωθεῖσα γλῶσσα, τὴν ὁποίαν ἔγραψαν οἱ πλείους ἐκ τῶν ἐγχρίτων ποιητῶν καὶ λόγιων τοῦ ἔθνους, δύναται νὰ ἀποτυπώσῃ μᾶλλον καταλλήλως τὰς ὑψηλὰς ἐν τῇ ποίσει ἐννοίας, ἐξήγησα νὰ ὠφεληθῶ ἐκ τῆς πρώτης μετὰ τοῦ κυρίου Βικέλα συναντήσεώς μου, ἵνα ἀκούσω τοὺς ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς του λόγους. Ὁ κύριος Βικέλας ὅμως ἔχει τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν ὅτι καὶ ὡς πρὸς τὸ ὄραμα ἀκόμη, ἡ μᾶλλον φυσικὴ ἢ μᾶλλον πρόφορος καὶ συγκινοῦσα γλῶσσα εἶνε ἡ λαοῦμένη, μὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ ἀσθενείας τῆς, ὅταν, ἀποβάλλουσα τὰ κακὸζήλα καὶ τὰ

ξενικά, προσλαμβάνῃ ἐκ τῆς καθαρουσῆς τὰς ἀναγκαίου-σας λέξεις, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἐκφράσει.

Οὔτε τὰ ὅρια τῶν σημειώσεων τούτων ἐπιτρέπουσιν, οὔτε ὁ γράφων αὐτὰς εἶνε βεβαίως ὁ κατάλληλος πρὸς ἐκτενέστεραν καὶ βαθυτέραν τοῦ θέματος συζήτησιν. Χαίρω ὅμως μεγάλως ὅτι, ἔχον ζωηρὰς τὰς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Στίχων ἐντυπώσεις, εἰμι ἐντελὲς σύμφωνος μετὰ τὸν ποιητὴν προκειμένου περὶ ἑλληνικῆς ποιήσεως. Τὸ εἶδος τοῦτο, τὸ ἐκ τῆς καρδίας ἀπορρέον, πιστότερον καὶ ἀφελέστερον ἐκφράζεται διὰ τῆς γλώσσης τοῦ κυρίου Βικέλα. Μόνον ἤθελον ἐκ καρδίας εὐχρῆθαι νὰ ἀποφύγῃ ὁ ποιητής, εἰς τὴν λυρικήν του τοῦλάχιστον ποίησιν, τὴν ἀνάμεικτον λέξεων ἐνιαχοῦ δὲ καὶ φράσεων, τὰς ὁποίας οὐδέποτε ὅταν λαλῶμεν μεταχειρίζεσθα, καὶ αἵτινες ἀρχαίζουσι ἀποτελοῦσι δυσαρμονίαν μετὰ τῆς τρυφερᾶς ἐκείνης γλώσσης τῆς καρδίας.

Ἀποκρούω τὴν μετριοφροσύναν τοῦ ποιητοῦ τῶν Στίχων δῆλωσιν, τὴν ὅποian ἀπάντω εἰς τὴν πρώτῃν ἀμέσως σελίδι τῆς νέας ταύτης ἐκδόσεως, καὶ καθ' ἣν ἡ ἀναθηροσύναις τῶν Στίχων σήμερον εἶνε ὡς ἀποχαιρετισμὸς εἰς τὴν νεότητα καὶ τὴν ποίησιν. Ὁ γράψας τὴν Σκλαβιὰν καὶ τὸν γάμον, τὸ εἰς τὸν Σπυριδῶνα Τρικοῦτην ποίημα, τὴν Λενοῦλαν, τὴν Μητρικὴν τῶν φίλων, τὴν Μάραν καὶ τὸν Λάρον, ὁ ἐμβαθύνει εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ φιλοσοφικοῦ πνεύματος τοῦ μεγάλου Γκαίτε, ὥστε μετὰ τοσαύτης ἀκριβείας, καλλιτεχνίας καὶ δυνάμεως ν' ἀποδώσῃ εἰς ἑλληνικοὺς στίλους δύο ἐκ τῶν ὠραιότερων τοῦ Φανστον σκηνῶν, βεβαίως δὲν ἀνῆρτησε τὴν λύραν, ἵνα μὴ τὴν ἀναλάβῃ πάλιν. Ἄς ἀναπαυθῇ μικρὸν ἐκ τῶν συνεχῶν πνευματικῶν ἀγῶνων του, ἵνα μετὰ νέας ἰσχύος ἀποκαλύψῃ τὸ ποιητικὸν τοῦ τάλαντου. Οἱ στίχοι τοῦ εἶνε ἡρεμοὶ καὶ γλυκεῖς, τὸ αἰσθητὰ τοῦ ἀληθὲς καὶ ἐπιθυμοῦμεν λίαν προσεγγῶς νὰ ἔχωμεν νέα πρωτότυπα ἔργα του. Ἄλλως τὸ ἄς μὴ ἀπατάται ὁ κύριος Βικέλας. Καὶ ἐν θέλῃ, δὲν δύναται ὁ μουσολήπτης νὰ καταπνίξῃ τὸν σπέρνον. Θὰ τὸν καταλάβῃ ἐξαίφνης ἡ ἐμπνευσίς καὶ θὰ μᾶς ἐνθυμηθῇ.

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ.

Νικολάου Τσιγαρά—Λόγος πανηγυρικός εἰς τὸν νεομάρτυρα Γεωργίου, ἐκφωνηθεὶς ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς Χρυσοσπηλαιώσεως κατὰ τὴν 17 Ἰανουαρίου 1885, ἐπέτειον τῆς μνήμης αὐτοῦ. Ἐν Ἀθήναις. Σπουδ. Κουσουλίνου τυπογραφεῖον καὶ βιβλιοπωλεῖον. 8ον, σελ. 22.

[Κατὰ τὴν 17 Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους οἱ ἐν Ἀθήναις Ἡπειρώται πανηγυρίζουσι τακτικῶς τὴν ἐπέτειον τοῦ μαρτυρίου τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου, καταγομένου ἐκ Τσουχλίου τῆς ἐπαρχίας Γρεβενῶν. Ὁ νεομάρτυς οὗτος τιμᾶται ἰδιαζόντως ἐν Ἠπείρῳ διὰ τὸν ἥρωϊκὸν θάνατον, ὃν ὑπέστη ὑπὲρ τῆς πίστεως ἐξαναγκαζόμενος εἰς ἐξόριστον, καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν, ἣν τὰ μαρτύρια αὐτοῦ καὶ ὁ θάνατος ἐπήνεγκον εἰς τὴν πίστιν καὶ τὸν ἐθνισμὸν τῶν λαῶν τῆς Ἡπείρου. Ὁ ἐπὶ τῇ ἐπέτειῳ πανηγυρῶν ἐκφωνηθεὶς πανηγυρικὸς ὑπὸ τοῦ κ. Τσιγαρά εἶνε ἄξιον λόγου ἱστορικὸν σκιαγράφημα τῶν κατὰ τὴν Ἡπείρῳ ἀποπειρῶν τῶν Ὀθωμανῶν πρὸς ἐξόριστον τῶν Χριστιανῶν, καὶ ἀφήγησις τοῦ βίου καὶ τῆς πολιτείας τοῦ νεομάρτυρος Γεωργίου. Ὁ κ. Τσιγαρὰς ἐπαγματοῦθι μετὰ δεισιότητος τὸ θέμα τοῦτο, καταδείξας ἐν τέλει τὴν μεγάλην ἐπίδρασιν, ἣν ἔσχε τὸ μαρτύριον τοῦ νεομάρτυρος ἐπὶ τῆς ἐνισχύσεως τῆς πίστεως καὶ τοῦ ἐθνισμοῦ τῶν Ἡπειρωτῶν, γεγονός μελλόν ν' ἀποτελέσῃ περίοδον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἡπείρου].

ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ

1. Μαρτίου, Παρασκευή.

Διερχόμεθα τὰς ὠραιότερας ἡμέρας τοῦ ἀναγνωσμένου ἔαρος, καθ' ὃς αἱ χειμεριναὶ πνοαὶ δὲν ἰσχύουσι πλέον νὰ συγκρατήσουν ἡμᾶς βίγηλους παρὰ τὴν ἐστίαν, καὶ αἱ ἀκτεῖνες τοῦ ἡλίου δὲν ἀνεκτήσαντο ἐπὶ τὴν καυστικὴν αὐτῶν ἰσχύν· Μόνοι ὦρα καθ' ὃς δύναται τις, ἐὰν δὲν ἀρχῇται εἰς τοὺς κοινορτώδεις περιπάτους ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, νὰ δοκιμάξῃ τὰ θέλητρα τῶν ἐκδρομῶν ἐπὶ γرافικῶν περιχώρων τῆς Ἀττικῆς καὶ τῶν περὶ αὐτὴν λόφων, ἀφ' ὧν διαφαίνεται ὁ κυανὸς Σαρωνικός, καὶ διαγράφονται εὐκρινῶς τὰ ἰσχροα σχήματα τῶν ὀρέων. Τὰς ὥρας ταύτας ἡμέρας χρῆσιμοποιεῖς καταλλήλως τὰ ἐν Ἀθήναις στρατιωτικὰ σώματα, εἰς διαφόρους περιπάτους καὶ ὁδοπορικὰ γυμνάσια. Προχθὲς δὲ ἀπας

ὁ ἐνταῦθα στρατός, ἐκτελὼν ἀσκήσεις πορείας, ἐξῆλθεν εἰς μακρὰν ἐκδρομὴν, συνοδευόμενος τὸν πρῶτον ἡδὴ ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἀποστολῆς κ. Βοσσέρ. Ὁ στρατός παρήλασε διὰ τῆς ὁδοῦ Πατησίων ὑπὸ τὰ ὄμματα περιέρχοντες πλήθους, ἐπαυμάριε δὲ τὸ ἐσπέρας.

Ἐν τούτοις αἱ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην συνηθέστεραι ἐκδρομαὶ δὲν εἶνε αἱ στρατιωτικαί, ἀλλ' αἱ πολιτικαί, ἀνὰ τὰς ἰδίας ἐπαρχίας καὶ τὰς ἐκλογικὰς περιφέρειάς ἐκείνων, οἵτινες ἀμέσως ἢ ἐμμέσως προαλείφονται διὰ τὸν ἐπικείμενον βουλευτικὸν ἀγῶνα. Ἐκ τῶν ἡμετέρων ἀξιωματικῶν τῆς τε ξηρᾶς καὶ θαλάσσης εἰς 300 περίπου ἀνέρχονται οἱ ζητησάντες συνταγματικὴν ἄδειαν, ὅπως ἐκτεθῶσιν εἰς τὰς ἐκλογάς. Οἱ μὲν ἐκ τούτων ἔχουσι γηράσει ἐπὶ τῶν βουλευτικῶν ἑδωλίων, τινὲς δὲ τὸ πρῶτον ἡδὴ ἀποκλίνονται τὸ ξίφος, ἀντὶ τοῦ μέλλοντος βουλευτικοῦ εἰσιτηρίου. Ἡ βαρύνουσα πλειοψηφία τῆς κοινῆς γνώμης μετὰ λύπης προσεῖδε πάντοτε τὰς τάσεις ταύτας, αἰτίνες βεβαίως δὲν συντελοῦσι πρὸς ἐπίρρωσιν τοῦ στρατιωτικοῦ φρονήματος, καὶ μάλιστα ἐν αἷς ἡμέραις ἀπόπειραι γίνονται πρὸς θετικωτέραν μόρφωσιν τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ. Θλιβρότερον δὲ εἶνε ὅταν αἱ τάσεις αὗται ἐμφανίζονται παρὰ νεαροῖς ἀξιωματικοῖς, οἵτινες μόλις ὀλίγον χρόνον ἀριθμοῦσιν ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ. Τὴν τοιαύτην πρῶτον καὶ κακῶς ἐννοουμένην φιλοδοξίαν, ὡς δῆλον, θέλουσα νὰ κατατεῖλῃ καὶ ἡ Κυβέρνησις ἐπέσειλεν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀρχὰς ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἀπαγορεύει νὰ γοητῶνται συνταγματικὰ ἄδεια εἰς ἀξιωματικούς μὴ ἔχοντας τὴν πρὸς τοῦτο ὑπὸ τοῦ συντάγματος ὀριζομένην τριακονταετὴ ἡλικίαν.

Ἡ νῆσος Κάρπαθος, μία τῶν πρὸς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν τοῦ Αἰγαίου πολυπαθὸν Σποράδων, ὑπέστη ἐπιδρομὴν σφοδρᾶς καταγίγδους, ἥτις ἐπήνεγκε τὴν κατὰ τὸ πλεῖστον καταστροφὴν αὐτῆς. Εἰς τετρακοσίας πενήντην ἀριθμοῦνται αἱ καταρρεσάμενα οἰκίαι, καὶ εἰς δεκακισχίλια τὰ ἀπολεσθέντα πρόβατα. Ἡ ἐπελθούσα ὑπὸ τῆς λαίλακος πλήμμυρα τὰ πάντα τὰ παρῆσεν εἰς τὴν θάλασσαν κτήνη, φυτείας, δένδρα, ὑδρομύλους καὶ κατοικίας. Ἐντρομοὶ οἱ κάτοικοι κατέφυγον εἰς τὰ σπλάχνα καὶ τοὺς ἐναπομεινάντας ναοὺς, ἔνθα διακτινῶνται ἀναμένοντες, μετὰ τὴν πάροδον τῆς θεομηρίας, τὴν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν, ἥτις ὀφείλει νὰ ἐπέλθῃ ταχέως ἀπὸ μέρους ἡμῶν πρὸς ἀτυχοῦντας ἀδελφούς.

Καλλιθέα ἐδαπτίσθη διὰ μελωδικοῦ ὀνόματος ἡ νέα πόλις, ἥτις μέλλει νὰ ἀνεγερῇ ἐν τῇ πέριξ τοῦ σφαγείου Ἀθηνῶν πεδιάδι. Ἐνεκρίθη τὸ διάγραμμα καὶ ἐπετρέπη ὁ συνοικισμός, ὑπολείπεται δὲ ἡδὴ νὰ ἰδωμεν πραγματοποιούμενον ἐπὶ τοῦ ἐρήμου χώρου τὸν ἐν τῷ σχεδίῳ ἔτι διάκοσμον τελείας πόλεως. Ἄν εὐρισκόμεθα ἐν Ἀμερικῇ, ἔνθα τὰ πάντα, καὶ αἱ πόλεις, συντελοῦνται δι' ἡλεκτρικῆς ταχύτητος, ὁ ἐντελής καταρτισμός τῆς νέας πόλεως θὰ ἦτο ἡμερῶν μόνον ζήτημα· ἀλλὰ ἡμεῖς, παρὰ ταῖς ὁποίους μέχρι τοῦδε ὁ ἡλεκτρισμός ἐλάχιστα συνδέεται πρὸς τὰ τοῦ βίου ἡμῶν, ὀφείλομεν μετὰ πάσης τῆς εὐαγγελικῆς ὑπομονῆς νὰ προσδοκῶμεν τὴν ἔλευσιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, καθ' ἃς, ἀντὶ διὰ τῆς μονοτόνου ἐκτάσεως τῆς πεδιάδος καὶ τῆς δυσοσμίας τῶν ἀττικῶν σφαγείων, ὁ τροχιδόμος Ἀθηνῶν θὰ μεταφέρῃ ἡμᾶς διερχόμενος δι' ἀκμαίου πληθυσμοῦ φιλοκάλου καὶ ζωτικῆς πολίτην.

Ἡ φιλογενὴς πρόθεσις τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἐξεδήλωσεν ὁ κ. Συγγρός πρὸς ἀνέγερσιν ἐξεταστικῶν φυλακῶν ἰδίᾳ αὐτοῦ ὁπαλὴν πραγματοποιεῖται ὅσον οὐκ. Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἦ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν οἰκονομικῶν πρὸς τοῦτο συνελθούσα ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ ἐνέκρινε μετὰ μικρῶν τιμῶν τροποποιήσεων τὸ ὑποβληθέν σχέδιον, ὅπερ ὀφείλεται εἰς τὸν πέρυσιν παρ' ἡμῖν διατριψάντα κ. Stevens. Ἐτέρα δ' ἐπιτροπὴ ὑπὸ μηχανικῶν συγκειμένη ἀνέλαβε τὴν ἐκλογὴν καταλλήλου γηπέδου. Τὸ γῆπεδον, ἐφ' οὗ γενήσεται ἡ οἰκοδομή, ὠρίσθη ἐν τῷ παρὰ τῇ θέσει Χαροστέρνας χώρῳ.

Ἡ ἐν Ἀταλάντῃ λήστευσις τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς εἶνε ἐκ τῶν θρασυτέρων ὅσαι κατὰ καιροὺς ἐμνημονεύθησαν ἐν τοῖς ἐγκληματικοῖς χρονικοῖς τῆς

χώρας ἡμῶν 40 χιλιάδες δραχμῶν περδεόθησαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν δύο ληστῶν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ διευθυντοῦ, ἐξαπαγκασθέντος ὑπὸ τοῦ τρόμου, καὶ συριγμῶς ἔξωθεν ἐδήλωσεν εἰς αὐτοὺς ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ ἀπέλθωσι, πρὶν ἢ προβῶσι καὶ εἰς ἄλλας χρηματικὰς ἀρχειμάρξεις. Δὲν ἐγνώσθη ἔτι ἂν ἡ ἀνάκρισις προέβη εἰς θετικόν τι ἀποτέλεσμα.

Μετενεχθεῖσα ἐκ Παρισίων, ἔνθα ἐπέρανε τὸν βίον, ἐκηδεύθη, ἀποταφίσαι παρὰ τοὺς τάφους τῶν ἐπισήμων αὐτῆς συγγενῶν, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου Μαυροκορδάτου, διαπρεπῆς δέσποινα, καθ' ὅλα ἐφάμιλλοις τῷ ἐξῶχῳ αὐτῆς συζύγῳ, καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν ἀλλοδαπῇ, ἔνθα ἐπὶ μακρὸν διέμεινε, τὰς ἐλληνικὰς αὐτῆς ἀρετὰς ἀμειψομένη καὶ ἐπιτήλους τερήσασα. Ἐπὶ τοῦ τάφου προσεφώνησεν αὐτῇ δι' ἐλεγεῖου ὁ κ. Ἀχιλλεὺς Παράσχος.

Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, μεριμνῶν περὶ τῆς βελτιώσεως τοῦ καπνοῦ ἐν Ἑλλάδι, ἐν ἧ' τὰ προϊόντα τῆς Λαμίας καὶ τοῦ Ἀγρινίου, εἰ καὶ ἐπιζητοῦνται πλεῖστον παρ' ἡμῖν, δὲν διακρίνονται ὅμως ἀπέναντι προϊόντων ἄλλων τόπων, ἐπρωμηθεύῃ σπόρον ἐκλεκτοῦ καπνοῦ Γένιτζε, τὸν ὁποῖον ἀπέστειλε κατ' ἀνάλογα ποσὰ πρὸς τὰς καπνοφόρους ἐπαρχίας τοῦ κράτους, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς καλλιεργητάς μετ' ὀδηγίαν περὶ τοῦ τρόπου τῆς καλλιεργείας. Ὡσαύτως μετέφερον ἐκ Γαλλίας ὠρία τοῦ μεταξοσκώληκος, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς τὰς βομβυκοτρόφους ἐπαρχίας.

ΑΔΕΛΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

κ. Μ. Π. Κ. Σμύρνην. Τὸ ἀντίτιμον ἀμοφότερον ἐλήφθη παρὰ τοῦ κ. Ε. Β. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Τὸ δεύτερον φύλλον ἀποστέλλεται καθ' ἣν μᾶς ἐσημειώσατε διέδυσιν. — Ἐρωτῶντι. Πάτρας. Δύναται νὰ ἀπαίτησῃ τὴν εἰς μεταλλικὸν πληρωμὴν, τὸ δὲ ὑποκατάστημα δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῇ αὐτὴν δικαίωμα ὅπως τῆς τραπεζῆς εἶνε νὰ πληρωθῇ καὶ μόνον εἰς ἀργυρὰ νομίσματα. — κ. Χ. Π. Α. Πειραιᾶ. Ἐκ τοῦ βιβλιοπωλείου Μπέκ. — κ. Γ'. Παρ' ἡμῖν τὸ σύνταγμα δὲν ὀρίζει τὴν ἡλικίαν τῶν ἐκλογέων, ἀλλ' ὁ ἐκλογικὸς ἡμῶν νόμος ἐπιτρέπει τὸ ψηφοφορεῖν εἰς τὸν πολίτην, ἅμα καταστάσαν ἐνήλικον, ἥτοι ἅμα συμπληρώσαντα τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας. — κ. Β. Π. Δράμα «Κοριολάνος» ἐποιήθη ὑπὸ Ἰω. Μαυρομιχάλη· τὸ δὲ ὁμώνυμον τοῦ Ἀγγλοῦ Σαίξπηρ μεταφράσθη ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Δαμιράλη. — κ. Ι. Κ. Ν. Εἶνε υἱὸς στρατιῶτος. Μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἐγένετο ὁ Οὐγκώ τῷ 1841, ἀπὸ τριῶν προηγουμένων παρουσιασθεῖς εἶχεν ἀποτύχει. Ἡ μετάφρασις τοῦ Σαίξπηρ εἶνε ἔργον τοῦ υἱοῦ του.

— κ. Ν. Α. Σ. Θεσσαλονίκην. Εἰσεπράχθησαν παρὰ τοῦ κ. Π. Κ. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν. — Φίλω τῆς Ἑστίας. Πάτρας. Εἴτε ἀποτεινόμενος κατ' εὐθεῖαν εἰς τοὺς ἐκδότας Lemonnyer et Richard, ἢ διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν ἐνταῦθα βιβλιοπωλείων Wilberg ἢ Beck. Τιμὴ τοῦ φυλλαδίου φρ. 6. — Καν Χ. Ν. Π. Πάτρας καὶ κκ. Ε. Τ. Φραγκοφύρτην, Κ. Κ. Φ. Πάτρας, Π. Α. Ε. Τραπεζοῦντα, Σ. Γ. Μελιτόπολιν. Ν. Α. Ν. Ναύπλιον, Κ. Τσ. καὶ Μ. Σ. Α. Σύρον, Γ. Ι. Δ. Τρίπολιν. Ἐλήφθησαν. — Σοφ. Monstrum. Ἡ τελευταία ἐκδοσις τοῦ Ἀρμενοπούλου εἶνε ἡ πρὸ τριακονταπενταετίας περίπου ὑπὸ Heimbach ἐν Λειψίᾳ γενομένη, ἀνατυπωθεῖσα πρὸ τιμῶν ἐν Ἀθῆναις διὰ Νούστη· τὴν δὲ Βασιλικὴν τελευταία ἐκδοσις ἐγένετο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Heimbach, μετὰ συμπληρωτικοῦ τόμου ὑπὸ Zachariae von Lingenthal. Περὶ τοῦ ἄλλου δὲν δυνάμεθα ἀτιχῶς νὰ σὰς πληροφορήσωμεν. — κ. Σ. Β. Βοχίλαν. Ἀπηντήσαμεν ταχυδρομικῶς. — Τακτικῶς Ἀναγνώστη. Ἡμεῖς ἁπλῶς τὰ ἀνεγράψαμεν, μηδὲν ἀναλαβάνοντες εὐθύνην ἐπὶ τῇ ἀκριθείᾳ. Ἐν τούτοις ἄλλοι προβαίνουν καὶ περαιτέρω. Ὡς ποιητῆς τις ἀφίρωσε τὸ ἐξῆς φυσιογνωμικὸν ἐξάστιχον εἰς τοὺς μύστακας: «Μαῦροι μύστακες ἐξυγγέλλουσιν ἀρρεωντὴν τόλμην· καστανόχροες, θερμὴν κεφαλὴν καὶ εὐδιαθεσίαν· ἐρυθροὶ, πονηρίαν, ξανθοὶ εὐγενὴ ψυχὴν, ἡνωρθωμένοι μακρίαν, πολὺ πυκνοὶ ἀγροικίαν, ἄδριο αὐθάδειαν, ἀραιοὶ χανονότητα.» — κ. Ι. Φ. Σύρον. Ἀπεστάλη ταχυδρομικῶς. — κ. Σ. Δ. Θ. Ἀκατάλληλα ἀτυχῶς. — κ. Π. Α. Ε. Τραπεζοῦντα. Ἡ συνδρομὴ λήγει τῇ 31 Δεκεμβρίου 1885. — Φελοβέβλω. Ἐκ τῶν ἀπαραιτήτων εἶνε καὶ οἱ κερτικοὶ συγγραφεῖς. Ὁ Vignuel-Marville ὁμιλῶν περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν δέον νὰ καταρτίζεται βιβλιο-